

בבא בתרא סו
עניין: מים שאובים

רקאנטי סוף פרשת מצורע

לא פחות. גם טעם מפני מה המים שאובין פוסלין את המקוה הוא סוד גדול לבעלי הקבלה כי האשה הדבקה בבן זוגה ולא קבלה מאחר נותנת כח בשכינה המקבלת מצינור הצדיק לא מים שאובין הבאים ממקום אחר ולפיכך המשכת המים בצינור מותר כי הוא כעין דוגמה של מעלה אף כי הם מי גשמים מפני שהגשמים הבאים מן השמים לארץ הן העונה של מעלה הבאה דרך הצנורות הטהורות. אמנם אם הם שאובים הם מרוח הטומאה ולפיכך פוסלין את המקוה ואיך תטהר האשה בהם. הנה לך טעם פסלות השאובין

רבינו בחיי ויקרא ב, יג

שהובטחו מים התחתונים ליקרב במלח ונסוך המים בחג, וכן אמרו במדרש: (כ"ר ה, ג.) מים התחתונים נקראו מים בוכים, ולמה נקראו מים בוכים, כי בשעה שחלק הקב"ה את המים נתן אלו למעלה ואלו למטה, התחילו מים התחתונים בוכים, וזהו שכתוב: (איוב כח, יא.) "מבכי נהרות חבש". אמר רבי אבא בבבלי נתפרשו המים התחתונים מן העליונים, אמרו: אוי לנו שלא זכינו לעלות למעלה להיות קרובים ליוצרנו, מה עשו, העיזו פניהם ובקעו תהומות ובקשו לעלות עד שגער בהן הקב"ה, שנאמר: (ישעיה מג, טז.) "הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה", (נחום א, ד.) "גוער בים ויבשהו", אמר להם הקב"ה הואיל ולכבודי עשיתן כל כך אין להן רשות למים העליונים לומר שירה עד שיטלו רשות מכם, שנאמר: (תהלים צג, ד.) "מקולות מים רבים אדירים משברי ים", ומה הם אומרים: "אדיר במקום ה'", ולא עוד אלא שעתידין אתם ליקרב על גבי המזבח במלח ונסוך המים.

ספר החינוך מצוה קעג

ובטעם המים שיטהרו כל טמא, אחשוב על צד הפשט כי הענין הוא כדי שיראה האדם את עצמו אחר הטבילה כאילו נברא באותה שעה, כמו שהיה העולם כולו מים טרם היות בו אדם, וכמו שכתוב [בראשית א', ב'] ורוח אלהים מרחפת על פני המים, ויתן אל לבו בדמיון כי כמו שנתחדש בגופו יחדש גם כן פעולותיו לטוב, ויכשיר מעשיו, וידקדק בדרכי השם ברוך הוא'.